
Inleiding bij de bijbelstudies over de Efezebrief

Paulus schrijft een brief

We lezen en bestuderen een aantal passages uit de brief aan Efeze. We kijken (uit!) naar wat God ons vanuit deze brief heeft te zeggen. Het is immers een brief die aan ons gericht is (2Tim.3:16-17). In eerste instantie is deze brief echter gericht aan de gemeente van Efeze of aan een aantal gemeenten in Klein-Azië. Paulus schrijft deze brief omstreeks het jaar 62 vanuit de zijn woning in Rome, waar hij huisarrest heeft, maar tevens veel vrijheid om mensen te ontvangen en het Woord van God te preken en te verspreiden via brieven. Hij bemoedigt en vermaant door zijn brieven de jonge christelijke gemeenten in Klein-Azië en Europa.

Efeze: monument van vergane glorie

Efeze ligt aan de westkust van het huidige Turkije, in de provincie Izmir. Als je weleens in Turkije op vakantie geweest bent (er is daar overigens christenvervolging...), weet je dat Efeze het grootste openluchtmuseum van de Romeinse en Griekse oudheid is. Efeze was heel lang een bloeiende haven- en handelsstad, waar enorm veel mensen woonden en ook veel geld werd uitgegeven aan cultuur, godsdienst en vermaak. In Efeze zijn onder andere de overblijfselen te zien van het heiligdom van Artemis - één van de zeven wereldwonderen - en een groot amfitheater, wat nog steeds gebruikt kan worden.

Hoe mooi Efeze ook is, toch is er iets vreemds aan deze stad. Ze ligt namelijk niet meer aan de haven, maar een paar kilometer landinwaarts. Toen in de Middeleeuwen de haven dichtslabde, ging het snel bergafwaarts met de welvaart van de stad. Veel mensen trokken weg en de stad verviel tot wat het nu is: een prachtige historische bouwval. Het huidige Efeze is een monument van vergane glorie. Toen was het mooi, maar nu niet meer.

De eerste liefde verlaten

Ik zie hierin een beeld in van hoe het kan gaan of kan zijn in ons leven; in onze gemeenten. Het was zo mooi, maar dat is verleden tijd. We leefden dicht bij de Bron, maar staan nu geestelijk droog.

De eerste gemeente waarvoor de apostel Johannes later (tussen 68 en 95 na Chr.) een boodschap krijgt, is de gemeente van Efeze (Op.2:1-7). De christenen in Efeze worden eerst geprezen om een aantal zaken die prima op orde zijn. Samengevat komt het er op neer dat ze de waarheid goed kenden en daarom ook de ware en valse leer konden onderscheiden. Dwaalleraars werden ontmaskerd en gemeden. Met onverminderde ijver ging men hier mee door en dapper verdroeg men de consequenties van deze pijnlijke ingrepen. Deze houding zou kunnen duiden op volwassenheid in het geloof (Ef.4:13-14).

Maar ze krijgen ook een ernstige vermaning: *‘Maar ik heb tegen u, dat u uw eerste liefde hebt verlaten. Bedenk dan van welke hoogte u bent gevallen en bekeer u en doe de eerste werken. Maar zo niet, dan kom ik spoedig tot u en zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, als u zich niet bekeert’* (Op.2:4-5). Er is veel kennis van de waarheid, maar de eerste liefde is weg; de eerste werken worden niet meer gedaan. Als deze situatie blijft voortbestaan, zal het getuigenis van Gods Woord in deze gemeente stoppen. En als dat gebeurt, is ook de basis weg voor het geestelijke leven en de geestelijke groei. Daarmee verdwijnen ook de waakzaamheid voor dwaalleer, de eenheid onder elkaar en het getuigenis naar buiten toe. Kortom, men heeft geen keus dan deze: terug naar de eerste liefde. Als je geestelijk wilt groeien en vruchtbaar wilt zijn voor Gods koninkrijk, zul je bij de eerste liefde moeten zijn en blijven. Alleen dóór en dichtbij Christus is er groei. Zo was het toen en zo is het nog (4:15-16).

Terug naar de eerste liefde

Het terug gaan naar de eerste liefde kan het beste uitgelegd worden met het terug gaan naar de tijd dat het voor iedereen overduidelijk was wie de Liefde van je hart was. Een tijd dat je zo dicht bij God leefde dat denken en doen één waren; dat je woorden en je daden overeen stemden. Het bleef niet bij kennis, maar je leefde er ook uit. Misschien was je nog maar net op de weg met God; misschien al wat langer, maar het was een tijd van je leven die er uit sprong, voor jezelf, voor God en ook merkbaar voor anderen.

<i>De drukte van het leven trok mij met zich mee. De liefde die vervaagde de passie die verdween. Ik was U niet vergeten maar nam de tijd niet meer om in uw woord te lezen bij U te zijn o Heer</i>	<i>Herstel mijn eerste liefde die ik ooit had voor U want ik wil van U houden nog zoveel meer dan nu. Mijn hart moet weer gaan branden zoals het heeft gedaan vol vuur en vol van hartstocht die nooit meer weg zal gaan.</i>
--	---

Hoe mooi dit lied ook is, het geeft niet helemaal weer wat God ons in Op.2 wil duidelijk maken. Het herstellen van de eerste liefde en het weer gaan doen van de eerste werken is namelijk geen opdracht voor God, maar een opdracht voor jou en mij die in het koninkrijk van God leven. We komen er hier niet mee weg 'dat God het moet doen'. De Heere vraagt iets van jou. En bereid jezelf er maar op voor dat we deze gang van zaken ook in de Efezebrief vaak gaan tegenkomen. De Heere weet wat Hij op grond van Zijn werk in ons mag verwachten.

Onderwijs van Paulus aan gelovigen

De Efezebrief wil ons helpen om in de eerste liefde te zijn en te blijven. Paulus doet dat door ons onderwijs te geven, ons te vermanen en te bemoedigen, ons te waarschuwen, ons uit te dagen om te gaan 'wandelen naar onze roeping' en om mee te bouwen aan het getuigenis van Gods koninkrijk.

Paulus schrijft zijn brief aan gelovigen (1:1). Zij zijn mogelijk tot geloof gekomen in de tijd dat Paulus in de stad verbleef (Hand.18:19-21; Hand.19) of anders daarna, door het werk van Apollos of Timotheüs of anderen (Hand.18:24-28; 1Tim.1:3; 2Tim.1:18; 4:12; 4:22).

Wij leven in een tijd waarin het 'gelovig zijn' voor velen de laatste halte lijkt te zijn op weg naar de hemel; een mijlpaal waar je de rest van je leven omheen kan blijven draaien. Paulus erkent het geloof van de christenen in Efeze, maar vindt het ook hard nodig dat zij meer onderwijs krijgen over de weg verder en de stappen die daarop nog gezet moeten worden. Ik wil een paar dingen aanstippen, aan de hand van 3 woorden: weten, wandelen, standhouden.

Weten

Wat God en Christus voor jou hebben gedaan

Hij begint met hen uit te leggen wat God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus voor ons hebben betekend en nog steeds betekenen. We lezen in hoofdstuk 1:3-14 over de geestelijke zegen waarmee we gezegend zijn in Christus. Wat een geweldige opsomming. Te veel om te bevatten.

Wie jij bent in Christus

Paulus laat ons in de Efezebrief echter kennis maken met een waarheid die verder gaat dan wat God en Christus voor ons hebben gedaan. Hij vertelt ons ook *wie wij zijn in Christus*. We zien beide facetten terug in hoofdstuk 2:5-6. Door Christus zijn we behouden en in Christus hebben we een hemelse positie gekregen. Zonder werken zijn we door Christus behouden geworden, maar in Christus zijn de werken die we moeten doen al in ons voorbereid (2:8-10).

Christus is verheven boven alle machten en krachten, maar als Zijn lichaam zijn we onlosmakelijk met Hem verbonden en dichtbij Hem (1:20-23). Over de consequenties hiervan zo meer.

Groeien in kennis

Het weten is niet 'slechts' fase 1, maar ook iets wat steeds weer verdiept moet worden. In 1:15-23 en 3:14-21 lezen we gebeden waarin het gaat over het groeien in weten, begrijpen en kennen.

Wandelen

Het is uiterst belangrijk dat je weet wat Gods werk voor zondaren inhoudt en wie jij bent in Christus, maar het is niet genoeg. Van weten moet het namelijk komen tot wandelen. Wandelen is leven naar dat wat je weet (4:1). Wandelen is het enige logische en ook Bijbelse vervolg op weten.

Zeven keer komen we in de Efezebrief het werkwoord 'wandelen' tegen.

- 'Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij in dezelve zouden wandelen'. (2:10)

- 'Zo bid ik u dan, ik, de gevangene in den Heere, dat gij *wandelt* waardiglijk der roeping, met welke gij geroepen zijt'. (4:1)
- 'Ik zeg dan dit, en betuig het in den Heere, dat gij niet meer *wandelt*, gelijk als de andere heidenen *wandelen* in de ijdelheid huns gemoeds'. (4:17)
- 'En *wandelt* in de liefde, gelijkerwijs ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer, Gode tot een welriekende reuk'. (5:2)
- 'Want u was eerst duisternis, maar bent nu licht in de Heere; *wandel* als kinderen des lichts'. (5:8)
- 'Ziet dan, hoe gij voorzichtiglijk *wandelt*, niet als onwijzen, maar als wijzen'. (5:15)

Deze teksten spreken voor zich. Er is een enorm verschil tussen het oude en het nieuwe leven (2:1-3; 4:17-24; 5:8-11). Of is dat verschil in jouw en mijn leven toch niet zo groot als zou moeten? Laten we dan terug gaan naar de eerste liefde en de eerste werken doen.

Geloven is wandelen

Paulus past het 'wandelen' toe op dat wat wij de heiliging noemen, maar ik neem de vrijheid om het ook toe te passen op de rechtvaardiging. Gods Woord is bestemd voor ons allemaal; ook als we nog worstelen met de vragen rondom het geloof. Ik moet denken aan een tekst uit de Oudtestamentische variant van de Efezebrief: het boek Jozua.

De Israëlieten die voor de Jordaan stonden, wisten allemaal dat God hen het land Kanaän beloofd en geschonken had. Na veertig jaren in de woestijn te hebben rondgedoeld, was het ongeloof in Gods beloften er zo langzamerhand uitgesleten. Ze vertrouwden erop dat nu Gods beloften in vervulling zouden gaan. Maar de weg die God koos om Zijn beloften in vervulling te laten gaan, was de weg van wandelen (Joz.1:3). Elk stukje waar ze hun voeten op zouden zetten, werd hun door God gegeven. Wandelen is je voet erop zetten; in bezit nemen wat God aan jou heeft beloofd; aanvaarden wat God jou aanbiedt; het voor waar houden wat Hij tegen jou zegt in Zijn Woord.

De Efezebrief staat vol met feiten over wat Christus gedaan heeft voor jou en mij. Al lang voordat wij leefden, was God de Vader al bezig met het reddingsplan voor jouw en mijn leven (1:4-5; 2:5; 3:11). Je weet het, misschien al wel van kinds af aan. De enige logische en ook Bijbelse reactie hierop is: geloof. Het geloof is 100% Gods gave (2:8) en we mogen ook vrijmoedig en vol vertrouwen in geloof tot Hem gaan (3:12). Het geloof is een weg waarop God je uitnodigt; geen valkuil.

God verwacht van jou niet dat je wacht totdat je leven wat meer op orde is, of dat het wat meer lijkt op het leven van iemand waartegen je opkijkt. God verwacht van jou maar één ding: geloof. Amen zeggen op de feiten zoals ze zijn. 'Ja Heere, dit zegt U over mij en zo wil ik het voortaan ook zien in mijn leven.' Als je deze stap in geloof zet, ben je verloren voor de duivel en de zonde. Dan ga je over naar het koninkrijk van de Zoon (Kol.1:13). Als hierover de worsteling in je hart gaat, dan is het geloof in Gods eigen Woord de eerste stap die je mag, maar ook móet zetten; de eerste stap op een lange weg.

Stand houden

Paulus vertelt ons in zijn onderwijs in de Efezebrief niet alleen over hoe wij moeten wandelen op aarde, maar laat ons ook kennis maken met een hogere werkelijkheid.

Een christen, een kind van God, is lichamenlijk aanwezig op aarde, maar is *in* Christus ook aanwezig op de plek waar Hij zelf is: in de hemelse gewesten (2:6).

Positie

Zes keren wordt er in de Efezebrief over de hemelse gewesten gesproken.

De 'hemelse gewesten' zijn de plaats waar God woont en waar Christus is aan Zijn rechterhand (1:20; 4:10), boven de hemelse machten (1:21-22); waar ook de gemeente in Christus aanwezig is (2:6). De gelovigen zijn als lichaam (Kol.1:18) verbonden aan het Hoofd (1:22-23). Zoals het hoofd het centrum is van het lichaam, zo is Christus het centrum van de gemeente. Zijn realiteit is onze realiteit, ook al zijn we nog op aarde. In de Kolossenzenbrief beschrijft Paulus dit heel mooi (3:1-4).

Taak

Wij hebben deze positie met een reden: we zijn geroepen om de veelkleurige wijsheid van God bekend te maken in de hemelse gewesten (3:10). De inhoud van deze wijsheid is dat Joodse en niet-

Joodse gelovigen in Christus volkomen één zijn en dat ze samen in Christus een plaats in de hemelse gewesten hebben. Dit getuigenis is uniek; een nieuwe openbaring van God aan Paulus ((Ef.3:5).

- We onderschatten vaak hoe een belangrijk getuigenis er uit gaat van eenheid, zowel op aarde als in de hemelse gewesten. Daar waar satan eenheid ervaart in Christus, kan hij het veld ruimen en heeft hij niets om zich op te beroemen voor Christus.
- Ook als wij wandelen naar onze positie - naar wie we in Christus zijn - laten wij de overwinning op satan zien (Kol.1:13; 2:14-15). We laten zien dat Christus de macht heeft om mensen uit satans macht te bevrijden (Kol.1:13). Wij zijn voor eeuwig verbonden met Christus en niets zal ons daarvan nog kunnen scheiden (Rom.8:37-39).
- Als we 'hoog' leven (Kol.3:1-3), volbrengen we niet alleen in de hemelse gewesten onze taak, maar kunnen we ook op aarde - het grondgebied van satan - voor de Heere dienstbaar zijn (2Tim.2:21; Ef.5:9-10) en de werken van satan ontmaskeren en verbreken (Ef.5:11-13; 2Kor.10:3-5). Als wij leven in Christus, straalt Hij ook door ons leven heen (Ef.3:17) en laten wij Hem zien aan een wereld die Hem zo nodig heeft.

Strijd

Er is dus een duidelijk verband tussen onze positie en wandel enerzijds en het getuigenis tegenover onze medemensen en de boze machten in de hemelse gewesten anderzijds. Dat is ook de reden van de geestelijke strijd die we ervaren. Ervaren we deze strijd inderdaad? Satan valt ons niet voor niets aan. Er is voor hem winst te behalen.

- Jezus Christus is de Bron van ons leven en de enige autoriteit die voor ons dient te gelden.
- Wij zijn een levend getuigenis van Christus' overwinning en de ontstane eenheid.
- Wij zitten met Christus op de plek waar satan had willen zitten.

Reden genoeg dus voor satan om ons aan te vallen. In de Efezebrief worden genoeg dingen genoemd waar satan en zijn geestelijke handlangers (6:12) hun pijlen op kunnen richten, met als doel om ons lam te leggen en onze 'productiviteit' voor Gods koninkrijk te laten doodbloeden.

1:4	Opdat we heilig en onberispelijk voor Hem zouden zijn in de liefde
1:12+14	Opdat we zouden zijn tot lof van Zijn heerlijkheid
2:10	Wandelen in de goede werken die God heeft voorbereid
2:22	Opgroeien tot een heilige tempel, een woonplaats voor God
4:3-4	Eenheid en vrede
4:12	Meebouwen aan de opbouw van het lichaam van Christus
4:13-15	Geestelijke volwassenheid en standvastigheid tegenover dwaling
5:1-2	Wandelen zoals Christus gewandeld heeft
5:22-33	Een huwelijksleven waarin Christus zichtbaar wordt
6:1-9	Orde in relaties en gezagsverhoudingen

Over deze strijd lezen we meer in hoofdstuk 4, 5 en 6. In hoofdstuk 4 en 5 worden we opgeroepen om te breken met de patronen van het oude leven, in allerlei facetten van ons leven. Als we dat niet doen, zal ons getuigenis op aarde en in de hemelse gewesten verstommen door alle effecten die de zonde tot gevolg heeft. In hoofdstuk 6 wordt beschreven hoe we om moeten gaan met de geestelijke aanvallen waarmee we te maken krijgen.

Twee belangrijke lessen die we vanuit deze hoofdstukken meekrijgen zijn: 'Geef de duivel geen plaats' (4:27) en 'Doe je wapens aan en houd stand' (6:11, 13). Het is niet onze taak om aan te vallen, maar we mogen geen terrein prijsgeven; terrein waar Christus zo duur voor betaald heeft. Onderschat nooit de vijand, maar ook niet de almacht van God. Het is slechts een kwestie van tijd tot op het moment dat satan voorgoed van het toneel zal verdwijnen.

Tot slot

Blijven bij de eerste liefde is: weten, wandelen en standhouden. 'Heere, dus zo ziet U mij nu!' 'Heere, ik wil u voortaan dienen en loven in mijn leven.' 'Heere, ik wil de satan geen gebied terug geven waarvoor U met Uw bloed betaald hebt.'

Weten, wandelen en standhouden ... dat betekent strijd; strijd om de redding en strijd om het wandelen en standhouden. Maar het is het dubbel en dwars waard! Strijd jij mee?!

Om over door te praten

Lees samen Efeze 1:3-14

Wat ontvangen we allemaal van God en in Christus?

Beleef / ervaar ik dit ook?

Drie keer lezen we de zinsnede 'tot lof van Zijn heerlijkheid' (vers 6, 12 en 14)

Wat doe ik met dit gegeven in mijn leven?

Weten - wandelen - standhouden

Waar ligt mijn strijd?

Bemoedig en vermaan elkaar!